

Motion

1978/79:1874

av Per Olof Sundman m. fl. om kultursituationen för barn och ungdom

Barns och ungdomars villkor i samhället, deras sociala situation, deras kulturmiljö och deras rätt till identitet och utveckling måste uppmärksammas i all samhällsverksamhet. I det förindustriella samhället deltog barnen på ett annat sätt än nu i verksamheten. Detta innebar krav på hårda arbetsinsatser, men också att barnen och ungdomarna fick ansvar och en roll i samhället och därmed kunde få en identitet och känna trygghet i tillvaron.

Samhällsutvecklingen de senaste årtiondena har dock inneburit stora förändringar, inte minst för ungdomarna. Den starka koncentrationen av samhället har inneburit många problem, som ofta drabbar barn och ungdomar särskilt hårt. Samhällsplaneringens sektorstänkande isolerar boendet från andra samhällsfunktioner, vilket medför att barn och ungdomar får sämre möjligheter till överblick och naturliga kontakter med arbetslivet och vuxenvärlden.

Ungdomens inträde i arbetslivet kommer allt senare. De flesta går nu i skolan minst elva år, många fortsätter med högskolestudier i direkt anslutning till skolan. Samtidigt har utvecklingen på arbetsmarknaden lett till en allmänt ökad fritid, genom 40-timmars arbetsvecka, den femte semesterveckan osv.

Den ökade fritiden har kommit samtidigt som samhällets koncentrations-utveckling och sektorsplanering gjort det allt svårare att skapa sig en meningsfull fritid i den lokala miljön. Främlingskap och isolering kännetecknar många av de nya boendemiljöerna, och de som har möjlighet tillbringar fritiden långt borta från hemmet. Det lokala kulturlivet får därmed små möjligheter att utvecklas.

För att rätta till dessa grundläggande brister fordras insatser på många olika områden och en ny inriktning av samhällsplaneringen. Samtidigt krävs åtgärder speciellt inriktade på barns och ungdomars situation. Det internationella barnåret 1979 bör utnyttjas för att inleda en långsiktig satsning för att ge utrymme för barns och ungdomars aktivitet och ansvarstagande.

Miljöer för gemenskap och aktivitet

Samhällsplaneringen måste inriktas på att skapa levande, variationsrika miljöer och bygga på enheter som inte är större än att de kan uppfattas och överblickas av människor. Människorna måste själva få spela en aktiv roll och forma sin miljö. Trivsel, gemenskap och aktivitet måste få en avgörande betydelse. Den kulturella verksamheten skall ha en förankring i närmiljö och vardag.

Människor skall inte behöva söka sig långt bort från den egna bostaden och bostadsområdet för att finna stimulerande miljöer och lokaler för kulturaktiviteter och samvaro. Kvarterslokaler, bygdegårdar och andra gemenskapslokaler är av stor betydelse för det lokala kulturarbetet. Ett nära samspel mellan kulturpolitik och samhällsplanering är nödvändigt för att skapa förutsättningar för gemenskap och kulturell verksamhet för alla människor. Arbetsmiljöerna och arbetslivets villkor måste förändras i samma riktning. Såväl arbetsmiljöer som boendemiljöer utarmas om människors kulturella behov förträngs och uteslutande lämnas över till fritiden och fritidsmiljön.

Kommersialisering

Den otruggenhet som centralisering och folkomflyttningar skapat utnyttjas kommersiellt. Människorna erbjuds att köpa sig trygghet och gemenskap genom nya statusvaror. Det ger en ytlig trygghet och utestänger många som inte kan hänga med i konsumtionstakten. Genom ungdomarnas förbättrade ekonomiska ställning är ungdomskulturen ekonomiskt intressant att utnyttja. Fritidsmiljön styrs utifrån värderingar om vad som går att sälja. Samhälls- och föreningslivets satsningar inom fritidssektorn räcker inte till för att väga upp detta. Den s. k. coca-cola-kulturen, med märkesjeans, våldsserier och hamburgerbarer ersätter för många en ungdomskultur med rötter i den egna hembygden och vardagen.

De negativa effekterna av den tilltagande kommersialiseringen av kulturlivet måste angripas på olika vägar och de icke-materiella värdena måste värnas gentemot de kommersiella krafterna. Från kulturpolitisk synpunkt är det angeläget att det skapas motvikter och att människors egna kulturella verksamhet stöds. Möjligheterna till alternativ och initiativ, som kan aktivera i stället för passivera, måste tas till vara och utvecklas. Med centerns grundsyn är det en samhällsuppgift att skapa förutsättningar för att kulturlivet blir vitalt och mångskiftande och att alla människor kan få kontakt med kulturell verksamhet. Den egna initiativförmågan och företagsamheten hos ungdomen, kanaliserad främst i föreningslivet, måste få möjlighet att utvecklas.

Det är dock inte tillräckligt att skapa alternativ. Lika nödvändig är den opinionsbildande verksamheten. Såväl samhälleliga organ, t. ex. skolan och Sveriges Radio, som folkrörelserna måste ta ansvar för att bilda opinion för en mångfaldig och vital kultur och mot den kommersialiserade bild av verkligheten som barn och ungdomar nu drabbas av.

Folkrörelser och föreningsliv

Folkrörelserna och föreningslivet har särskilda möjligheter att utgöra en motvikt till den tilltagande kommersialiseringen av fritid och kulturliv.

Samhällets strukturomvandling har på många sätt förändrat organisationernas möjligheter. Urbaniseringen, den förlängda ungdomsutbildningen, den tidiga familjebildningen, utvecklingen inom arbetslivet och den tilltagande kommersialiseringen av fritiden har på avgörande sätt påverkat organisationerna och deras arbetsformer. Konkurrensen om fritiden har hårdnat. Befolkningsomflyttningarna har lett till att det faktiska underlaget för att bedriva verksamhet på landsbygden har minskat samtidigt som organisationerna möter svårigheter att nå kontakt med människorna i de expanderande tätorterna. Det är därför angeläget att organisationerna ges vidgade möjligheter att arbeta och att samhällets stöd till folkrörelse- och föreningsverksamhet utformas med hänsyn till den förändrade verklighet vi lever i.

Folkrörelserna bedriver i dag en vitt skiftande verksamhet med mer eller mindre anknytning till de ursprungliga folkrörelsetraditionerna. Folkrörelserna innebär mycket stora möjligheter till kontakt mellan skilda delar av kulturlivet, såväl amatörverksamhet som professionell verksamhet, och de breda samhällsgrupperna. Den aktiverande, arrangerande och förmedlande verksamheten inom kulturområdet är i stor utsträckning beroende av och drivs av föreningar och organisationer. Samhällets kulturpolitik måste därför i första hand bygga på barns och ungdomars egna aktivitet och ansvarstagande, främst genom föreningslivet.

Samhället måste på olika sätt förstärka sitt stöd till idéburen ungdomsverksamhet. Det är genom att delta i verksamhet av detta slag som ungdomar ges möjligheter att själva ta initiativ och ansvar, vidareutveckla sina idéer och också ta del i samhällsarbetet. Den kommunala fritidsverksamheten, t. ex. vid kommunala fritidsgårdar, bör mot denna bakgrund ses som ett komplement, och inte ett alternativ, till den föreningsverksamhet som barn och ungdomar själva formar.

Det särskilda anslaget till experiment och utvecklingsarbete inom kulturell verksamhet bland amatörer är ett viktigt instrument för att göra det möjligt för lokala föreningar att pröva nya arbetsformer och ta nya initiativ på det amatörkulturella området. För budgetåret 1978/79 har anslag utgått med 2 milj. kr., medan ansökningarna varit mångdubbelt större. Regeringen räknar inte med någon höjning. Vi anser det vara viktigt att denna verksamhet kan utvidgas och föreslår en höjning med 1 milj. kr. (varav 500 000 kr. bör avse särskilda projekt för barn i enlighet med kulturellrådets förslag), vilket bör ge utrymme för ökade insatser särskilt för barn och ungdom.

Förskola och skola

Attityder och värderingar grundläggs hos barnen i mycket låg ålder. Utformningen av förskolan och skolan är därför av stor betydelse. Omsorgen om barnen måste – oavsett om den sker i samhällets regi, i det egna hemmet eller ordnas på annat sätt – ske i nära kontakt med verksamheten i det lokala

samhället. Barnen måste få kontakt med de lokala kultur- och levnadsvillkoren.

Inom den kommunala förskoleverksamheten bör resurser avsättas för kulturell verksamhet, t. ex. för att ge möjlighet för konstnärer att medverka i verksamheten, genom kontakt med det lokala föreningslivet och genom teater- och musikverksamhet. De barn som inte har plats i den kommunala barnomsorgen – en majoritet av barnen – måste få möjlighet att ta del av dessa kulturupplevelser. Detta kan nås genom lokalt förankrad barnomsorg – ”kvartersanknytning” – och genom att i ökad utsträckning tillämpa principen öppna förskolor, där även barn som inte är inskrivna på daghemmet får delta i verksamheten.

I skolan måste de skapande uttrycksformerna värderas lika högt som andra kunskaper och färdigheter. I centerpartimotionen 1978/79:266 har förslag lagts fram om ett blockämne, fritt skapande, som innebär att det fria skapandet och bilden, formen, färgen m. m. som uttrycksmedel betonas mera. Men ämnet fritt skapande, med de nuvarande ämnena musik, teckning och slöjd, är endast en del av skolans verksamhet på detta område. Den icke timplanebundna verksamheten och de fria aktiviteterna efter skoldagen ger utmärkta möjligheter att förstärka detta ämnesområde. Teater, dans, musik, bild och form är uttrycksmedel som traditionellt har stark ställning inom folkrörelserna och bör därför kunna utvecklas utanför timplanen.

Litteratur

Läsvanor grundläggs i stor utsträckning under barn- och ungdomsåren. Ett ökat samarbete bör ske mellan skola, förskola, bibliotek, föreningsliv och hem för att skapa goda läsvanor bland barn och ungdom. Bibliotekens verksamhet och bokbestånd spelar en viktig roll i sammanhanget.

Bibliotekens verksamhet är värdefull i många avseenden, bl. a. för att ge barn tidig kontakt med litteraturen och lära dem hitta till böckerna. Ökad samverkan mellan biblioteket och förskolan/skolan är angelägen.

Skolbiblioteken bör kunna fylla viktiga funktioner, och nära samverkan mellan skolbibliotek och folkbibliotek är nödvändig. Även på förskolor, vårdinstitutioner etc. bör fasta bokbestånd finnas. Detta bör organiseras i samarbete mellan institutionen och folkbiblioteket men med biblioteket som huvudansvarig.

På många bibliotek förekommer sagostunder, filmvisning m. m. för barn. Denna verksamhet skulle med fördel kunna organiseras av olika föreningar i samarbete med det lokala biblioteket. Härigenom skulle barnen få kontakt både med biblioteket och föreningslivet.

Invandrarnas och de läshandikappades situation måste särskilt få uppmärksamhet. Bristen på böcker för dessa grupper är påtaglig när det gäller både bokutgivningen och bibliotekens bokbestånd. Invandrabarnen måste få stöd att behålla sin kulturella identitet och få kontakt med kvalitetslitte-

ratur på hemspråket. Detta är angeläget också för att barnen inte skall bli halvsvårigheter och lå svårigheter med sin språkutveckling och begreppsbyggnad.

Översättning av böcker är inte den enda möjligheten att ge invandrabarn tillgång till böcker på hemspråket. Även import av barnlitteratur bör kunna ske, och bidrag till sådan import bör kunna utgå inom ramen för litteraturstödet till utgivning på invandrar- och minoritetsspråk.

En utomordentligt viktig uppgift är att på olika sätt motverka negativa effekter av den lättillgängliga kommersialiserade kultur som i dag möter barn och ungdomar.

Skräpkulturens inflytande över barn och ungdomar måste aktivt motverkas och mötas med bättre alternativ. Det litteraturutbud som bygger på förljugna verklighetsbeskrivningar, våldsdramatik och könsrollsfordomar ger torftiga läsupplevelser och inverkar negativt på kontaktmöjligheterna med andra, rikare uttrycksformer.

Barns och ungdoms serieläsande måste särskilt uppmärksammas: 90 % av serieutbudet består av utländska massmarknadsprodukter, utan ambitioner i litterär kvalitet. Många serier domineras av fardomar, rasism och våldsdramatik. Produktionen av svenska serier är av mycket liten omfattning. Då serietidningar är en betydande del av barns och ungdoms litteraturutbud, är det angeläget att produktion av svenska kvalitetsserier stimuleras.

Såväl serier som bilderböcker är mera resurskrävande än vanliga böcker. Det särskilda projektstödet, som bl. a. skall kunna gå till utgivning av serier och bilderböcker, är helt otillräckligt för att en tillräcklig utgivning skall kunna garanteras. Vi föreslår därför en höjning av anslaget med 200 000 kr. jämfört med förslaget i budgetpropositionen.

Försöksverksamheten med En bok för alla bör utvidgas till att gälla också massmarknadsutgivning av barnlitteratur. Denna bör följa samma modell, och alltså ombesörjas av Litteraturfrämjandet. Då kan Litteraturfrämjandets erfarenheter komma också den nya verksamheten till godo. Ett annat skäl är Litteraturfrämjandets folkbildnings- och folkrörelseförankring. Genom folkrörelserna kan litteraturen spridas också andra vägar än de traditionella. Vi återkommer med förslag till anslag för verksamheten i anslutning till barnkulturpropositionen.

Försöksverksamheten med läsfrämjande åtgärder är viktig. Det är därför positivt att verksamheten kan fortsätta också kommande budgetår. Verksamheten skall nu utvärderas, men målsättningen bör vara permanent verksamhet på detta område.

Det är viktigt att kunskaper om barn och litteratur ges i föräldrabildning, förskolläraryrkesutbildning och övrig läraryrkesutbildning. Även ungdomsledare och organisationer som är engagerade i fritidsverksamhet bland barn och ungdom bör stimuleras att medverka till att väcka intresset för läsupplevelser i nya årskullar. Biblioteken kan aktivt presentera lämplig litteratur för föräldrarna. Ökade kunskaper ger föräldrarna stöd att främja barnens fantasi och

skapande och att motverka ett traditionellt könsrollstänkande som förmedlas till barnen i det kommersialiserade litteraturutbudet.

Teater, dans, musik

Det är ytterst angeläget att den satsning som gjorts under senare år på teater- och dansföreställningar för barn fortsätter och ökar i omfattning. Det handlar om ständigt nya årskullar med samma behov av upplevelser av det slag teatern ger. Föreställningar ges numera ofta i sådana former att publiken integreras, vilket ger en möjlighet till aktivitet som barnen har särskild glädje av.

Med den utsatta situation barn och ungdomar har i det kommersialiserade fritidssamhället har barnteaterns aktiverande roll ett mycket stort värde. Ett ökat samarbete mellan teaterinstitutioner, barnteatergrupper, skola och föreningsliv bör ske för att alla barn skall få uppleva teater och även ges möjligheter att själva agera. Särskilt i de delar av landet där efterläpningen fortfarande är stor på detta område är snara insatser nödvändiga. Såväl kommuner och landsting som staten bör medverka till att barnteatern ges hög prioritet. Barn med särskilda behov, t. ex. barn som är beroende av teckenspråk, får inte glömmas bort.

Regionteatrarnas och länsteatrarnas verksamhet betyder mycket, inte minst för skolans teaterutbud. Därigenom har barn och ungdomar, som annars inte skulle kommit i kontakt med teatern, fått möjlighet att upptäcka de kulturupplevelser denna kan ge. Det är dock viktigt att ett samspel sker mellan teatern och "avnämarna", antingen detta är skolor eller andra grupper, t. ex. vad gäller val av pjäser. De konflikter som uppstått på vissa orter kunde med ett sådant samspel ha kunnat undvikas.

Det statliga stödet bör särskilt prioritera decentraliserad verksamhet. Detta bör gälla stödet till såväl institutioner som fria grupper. Riksteaterns verksamhet liksom barnteaterkonsulenterna bör också ha denna inriktning.

Barn har ett stort behov av att uttrycka sig i rörelse och använder spontant rörelse som kommunikationsmedel. Detta tas dåligt till vara och så småningom hämmas barnen i sina uttrycksmöjligheter. Därför måste ansträngningarna inriktas på att finna möjligheter för barn att få ägna sig åt dans, rörelse och rytmik. Skolan bör här kunna spela en viktig roll, exempelvis genom samverkan mellan musik- och gymnastikundervisningen.

Studieförbunden och amatörorganisationerna svarar i dag för viktiga insatser på dansområdet. Deras gruppverksamhet innebär väsentliga inslag för att föra vidare traditionsbärande dansformer till nya generationer. De behöver dock förstärkta resurser för att kunna tillgodose det stora intresset och rekrytera kompetenta ledare utan att behöva ta ut höga kursavgifter.

Den kommunala musikskolan har sedan den började växa fram på 1940-talet kommit att spela en mycket viktig roll i barnens och skolans kontakt

med kulturell verksamhet. Det bestående värdet i denna form av musikundervisning har varit det aktiva musikutövandet och det musikintresse som väckts hos många barn för hela livet.

Bredden på undervisningen har gjort att många barn för första gången fått direkt kontakt med den levande musiken och spelglädjen. Den kommunala musikskolan har därigenom ett utomordentligt värde för att rekrytera nya musiker och musikintresserade. Det är angeläget att verksamheten kan utvidgas.

Den levande musiken måste stödjas både för att utgöra en motvikt till det passiva lyssnandet till skivor och band och för att stimulera till eget musicerande. Men för att musikgrupper och musikanter skall kunna nå ut fordras ett fungerande arrangörsled. Detta finns bl. a. genom de s. k. arrangerande musikföreningarna, t. ex. musikforum, och genom studieförbund och föreningsliv. Rikskonserterns Musik för ungdom har betytt mycket för föreningslivets möjligheter att utveckla musiken som en del i verksamheten och att sprida kulturupplevelser. Den förstärkning av stödet till arrangerande musikföreningar, som föreslås i budgeten, är därför positiv.

Utvecklingen inom fonogrambranschen (skivor och band) är oroande. Koncentrationen inom produktion och distribution ökar och de mindre förlag som finns får det allt svårare. Den översyn av marknaden som sker inom kulturrådet måste snarast följas av förslag till åtgärder för att rätta till den snedvridna situationen. Här har också Sveriges Radio ett stort ansvar för att stödja ett levande, mångfaldigt musikliv.

Film

Behovet av en god filmproduktion är särskilt uttalat vad gäller barnfilmer. På detta område krävs speciella insatser för att trygga en kvalitetsproduktion och göra denna tillgänglig för publiken. Med hänsyn till de relativt höga framställningskostnaderna är ett nordiskt samarbete önskvärt. Internationellt samarbete och filmutbyte bör även eftersträvas för att barn i vårt land genom filmen skall få kontakt med barn i andra länder och olika miljöer.

Via Sveriges Radio produceras många debattstimulerande, roande och engagerande barnfilmer för visning i televisionen. Av upphovsrättsliga skäl kommer dessa inte ut på den öppna marknaden. Diskussionen kring ersättnings- och upphovsrättsfrågorna har förts under många år utan resultat. Denna fråga måste nu påskyndas, så att man åstadkommer en lösning som innebär att TV-filmerna kan distribueras och visas i första hand i föreningsregi.

Visning av barnfilm i föreningsregi, i barn- och ungdomsorganisationer har visat sig vara det bästa sättet att sprida kvalitetsfilm. Även i fortsättningen bör barnfilmpolitiken bygga på föreningsmedverkan.

Museer, bild och form

Det är nödvändigt att skapa förståelse hos den unga generationen för den grund ur vilken dagens samhälle vuxit fram. Detta gäller såväl kulturtraditioner i olika former som en gången tids sociala och politiska förhållanden.

Museer, hembygds- och gammelgårdar har mycket att berätta om gångna tider och kulturer med andra värderingar och välfärdsbegrepp än dagens. Utbyggnaden av läns museerna är särskilt värdefull. Men andra museala former bör också prövas. Nya museer kan inrättas – t. ex. genom att behålla en nedlagd kvarn, fabrik, hytta eller smedja i "aktivt" skick. Arbetsmetoderna kan då levandegöras i rätt miljö och kulturarbetet bevaras för kommande generationer.

Det räcker inte med att visa föremål och miljöer för att dagens unga skall kunna få en levande bild av verksamheten i gångna tider. Det är också viktigt att förevisa redskap och bruksföremål från gången tid i praktiskt bruk, liksom att ta till vara den kunskap om äldre levnadsförhållanden och produktionsformer som fortfarande finns hos många människor som själva var med.

Många museer prövar redan olika former för barnverksamhet. Samarbete kan ske med förskola och skola, både genom att uppmuntra till besök på museet och genom att erbjuda skolan att utnyttja museets samlingar i undervisningen. Uppsökande verksamhet i föreningslivet, t. ex. genom exkursioner och lägerverksamhet, utställningsarbete m. m. ger också kontakt med nya grupper. Aktivitetsdagar i anslutning till museer eller hembygdsgården, därolika föremål kan brukas i sitt rätta sammanhang och erfarenheter förmedlas mellan generationerna, bör uppmuntras.

I arbetet för att bevara gamla kulturer i naturlig miljö har hembygdsrörelsen gjort och gör stora insatser. Dessa insatser måste tas till vara och möta gensvar i samhällets kulturpolitik. Samarbetet mellan museerna å ena sidan och folkrörelser och studieförbund å den andra måste ytterligare utvecklas för att levandegöra vårt kulturarv.

Liksom för kulturpolitiken i övrigt måste folkrörelsernas betydelse på bildområdet betonas. Det är främst inom föreningslivet som barn och ungdomar kan få möjlighet att själva delta i skapande verksamhet. Barns och ungdomars deltagande i bildverksamhet måste vara ett huvudmål för politiken på detta område.

Massmedia

Massmedia har en angelägen uppgift i att inspirera och stimulera människor till att delta i kulturliv och samhällsdebatt. TV-tittande är en av de vanligaste fritidssysselsättningarna bland barn. TV påverkar därför i stor utsträckning barns värderingar, attityder och ställningstaganden. Radio och TV såväl som andra massmedia måste därför känna ett kulturpolitiskt ansvar

vid utformningen av sitt utbud. Massmedia bör i ökad utsträckning följa folkföreningarnas, organisationernas och föreningarnas verksamhet och söka kontakt och samarbete.

Samlade insatser inom barnkulturområdet

Barns och ungdomars kulturella situation formas av förhållanden inom många områden i samhället. Det är därför angeläget att åtgärder i syfte att förbättra barnens totala kulturmiljö vidtas inom olika områden och i samverkan. En helhetssyn på barnens situation måste göra sig gällande.

Under senare år har begreppet barnkultur kommit att spela en allt större roll i kulturdebatten och ökade insatser har också gjorts med inriktning på barnens kulturella verksamhet. Någon mer genomgripande förbättring i barnens kulturella situation ärdet ännu för tidigt att visa på. En orsak till detta torde vara att barnkulturen behandlas alltför avgränsat inom olika sektorer och att åtgärderna därför kommit att bli alltför isolerade från varandra. Till bilden hör att barnkulturfrågorna berör så många organ och organisationer, kommunerna, landstingen, staten, föräldrar, föreningsliv, massmedia, museer, bibliotek, skola, förskola, enskilda skapande kulturarbetare osv.

För att stimulera till ökade insatser inom barnkulturområdet och en ökad bredd och samverkan i de åtgärder som görs är det av värde att praktiska erfarenheter läggs till grund för det fortsatta utvecklingsarbetet. På många håll i landet görs insatser som kan vara till nytta som idégivare i andra delar av landet. Av särskilt intresse är att studera och förmedla erfarenheter från samverkansformer och nya metoder att nå barn och ungdomar.

Statens kulturråd bör få i uppdrag att studera och samla erfarenheter från nya metoder och samarbetsformer inom barnkulturområdet. Detta bör ske i form av ett projekt under begränsad tid där man studerar och utvinner erfarenheter från verksamhet som bedrivs på några olika håll i landet och som pekar på nya utvecklingsmöjligheter. Målsättningen bör vara att med detta projekt samla erfarenhet som kan förmedlas till andra intresserade och stimulera till fortsatta insatser inom barnkulturområdet.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställer vi

1. att riksdagen beslutar höja anslaget till experiment och utvecklingsarbete inom kulturell verksamhet bland amatörer med 1 milj. kr.,
2. att riksdagen hos regeringen anhåller att import av barnlitteratur för att öka tillgången på barnböcker på invandrarnas hemspråk ges ekonomiskt stöd inom ramen för litteraturstödet,
3. att riksdagen beslutar höja projektstödet till särskilt kostnads-

krävande litteratur med 200 000 kr. i förhållande till budgetpropositionens förslag.

4. att riksdagen hos regeringen anhåller att massmarknadsutgivning av barnlitteratur startar i enlighet med Litteratuförfrämjandets modell,
5. att riksdagen hos regeringen anhåller att ersättnings- och upphovsrättsfrågorna för distribuering av TV-barnfilmer för visning i föreningsregi skyndsamt löses,
6. att riksdagen hos regeringen anhåller att statens kulturråd får i uppdrag att starta ett projekt med uppgift att studera och samla erfarenheter från samverkansformer och nya metoder att nå barn och ungdom, för att därmed stimulera till ytterligare insatser inom barnkulturområdet.

Stockholm den 25 januari 1979

P. O. SUNDMAN (c)

KARL-ERIC NORRBY (c)

OLLE ERIKSSON (c)

ANNE-MARIE GUSTAFSSON (c)

KERSTIN GÖTHBERG (c)

ANNA ELIASSON (c)

GÖSTA KARLSSON (c)

